

som den blev. Altsaa først, naar denne Ordning var truffen, kunde Spørgsmaalet om den endelige Ordning komme frem, og i den Henseende har virkelig Consistorium ikke det Allermindste paa sin Samvittighed. Men da nu den ærede Hovedforslagsstiller kom til at optage dette mindre vellykkede Motiv — som jeg troer, man maa kalde det — for at ophæve de separate Fonds, saa kom han ind paa at sige, at det, som var det Forkeerte, var, at der her var opstaaet en heel Mængde „Statsmagter“, som han kaldte det. Der var nu først Universitetet, og saa var der Consistorium, som jo ogsaa nævnes her, og saa sagde han, at, fordi man meente, at Universitetet maatte have nogen Godtgjørelse for det og det, og Consistorium ogsaa maatte have sin Godtgjørelse for det og det, saa stode her disse „Statsmagter“ overfor hinanden, og dem maatte man see at skaffe sig fra Livet, for at man skulde kunne huffe, hvor den egentlige Statsmagt er, og for at der ikke opstod disse smaa Statsmagter, der kunde være ubehagelige for Rigsdagen og til Forfrækkelse for Regjeringen. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds mente jo endog, at Consistorium havde indjaget Kultusministeren en saadan Skræf, at han ikke havde turdet gaae frem; men dette modbevises netop ved denne Sag, hvor man just fra Ministeriets Side er traadt op med megen Bestemthed mod Consistorium. Men iøvrigt synes jeg ikke, at man for Alvor kan holde fast ved den Tanke, at den Dmstændighed, at man nævner disse forskjellige Institutioner for at antyde de Interesser, der er Tale om, bevirker, at disse Institutioner blive til Statsmagter. Vi see jo, hvorledes daglig forskjellige Bøesener, der dog ere af en ganske anderledes ringe Bessaffenhed end dem, der her omtales, nævnes med Navn, for at antyde, at det er de og de bestemte Interesser, der maa tages Hensyn til; men derfor vil dog Ingen falde paa at tillægge dem Betydningen eller Charakteren af „Statsmagter“ og lade dem have det afgjørende Ord. Det ærede Medlem kom jo ogsaa selv til den Erkjendelse, at, naar Alt kom til Alt, var det ikke dem, men

Men dernæst blev det ærede Medlem forvulget ved, at de forskjellige Ministerier kom til at staae over for hinanden med lidt forskjellige Meninge — ja, det maa man virkelig finde sig i; det er ikke noget Uørt, at de forskjellige Ministerie kunne komme til ligeoverfor hinanden at staae, om jeg saa maa sige, i en vis Modstæning; men den kan jo løses ved Dverenskønst saaledes som her, og den Dmstændighed, at Finantsministeren har været bragt med ind i Sagen, synes det mig, at det ærede Medlem fremfor Alle maatte finde rigtig og naturlig, især naar Taleren er om Kunstacademiet, der ganske vist hører under Kultusministeriet, men som jo dog faaer et aarligt Tilskud af 23,000 Rd. af Statskassen, hvori jo ligger, at det ogsaa for Finantsministeren er af Interesse; hvorledes den fremtidige Opfyldelse af den Trang, der er tilstede ved Kunstacademiet, skal kunne gaae for sig. Jeg troer virkelig, at man ved en nærmere Dverveielse — og den kan man anbefale de ærede Herrer at foretage imellem anden og tredje Behandling —, foruden andre gode Grunde til at gaae ind paa Sagen, vil finde, at der fra de forskjellige Sider er handlet med megen Energi og Iver for Sagen, og at det er ganske naturligt ved en saa compliceret Sag som denne, at de forskjellige Interesser komme til orde ved dem, der nærmere eller fjernere ere satte til at varetage disse Interesser. Forøvrigt skal jeg endnu blot bemærke, at den hele Sag her dreier sig om, hvorvidt man, efter at have gjort alle disse Anstrængelser og faaet en Lov sat igjennem, som udtrykkelig siger, at det er en integrerende Deel af denne Lov, at de 21 Eder. Land, der afstaaes af Fæstningsterrainen, skulle benyttes til en botanisk Have, saa at det altsaa er bestemt og vedtaget af Lovgivningsmagten, at den botaniske Have skal ligge netop paa dette Sted — hvorvidt man, siger jeg, skulde kaste dette Resultat bort og hengive sig til den Tanke, om man ikke muligens kunde faae den botaniske Have til at ligge paa et ganske andet Sted. Vil man imidlertid forkaste denne Tanke, for dog endelig engang at blive særdisg, saa maa man gaae ind paa det, der nu foreligger, og som jo efter Alles Mening er udisputeelig nødvendigt,